

'Een meesterwerk,
grimmig, tragisch
en geestig'
– *Los Angeles Times*

MIKE TYSON

NIETS DAN DE WAARHEID

AUTOBIOGRAFIE

MIKE TYSON

MET LARRY SLOMAN

Niets dan de waarheid

Vertaald door Jasper Mutsaers

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Undisputed Truth*
Oorspronkelijke uitgever: Blue Rider Press
Vertaling: Jasper Mutsaers
Omslagontwerp: HildenDesign, www.hildendesign.de
Omslagbeeld: Martin Schoeller
Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties

Copyright © 2013 Tyrannic Literary Company, LLC
Copyright © 2014 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking
met Lennart Sane Agency AB.

Eerste druk 2014

ISBN 978 94 0160 213 6 / NUR 400

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.
Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen,
dan kunt u contact opnemen met de uitgever.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit boek is opgedragen aan alle buitenbeentjes –
iedereen die ooit ergens van in de ban is geweest,
uitgerangeerd, verdoofd, terneergeslagen
of vals beschuldigd en niet in staat liefde te ontvangen.

VOORWOORD

Het grootste gedeelte van de zes weken die tussen mijn veroordeling voor verkrachting en de uitspraak zaten was ik door het hele land mijn diverse vriendinnetjes het hof aan het maken. Het was mijn manier van afscheid van hen nemen. En als ik niet bij hen was, was ik druk bezig alle vrouwen van me af te slaan die wat van me wilden. Overal waar ik heenging kwamen vrouwen op me af die zeiden: 'Ik ga heus niet zeggen dat je me verkracht hebt. Ga je mee naar mijn huis? Dan mag je het filmen.' Pas later besepte ik dat het hun manier was om te zeggen: 'Ik weet dat je het niet gedaan hebt.' Maar zo vatte ik het destijds niet op. Ik sloeg terug met een botte opmerking. Ze zeiden het om me te steunen, maar ik had te veel verdriet om dat te beseffen. Ik was een domme, kwade, verbitterde gozer die nog heel veel moest leren.

Maar mijn woede was deels wel te begrijpen. Ik was een kind van vijftientig jaar dat zestig jaar gevangenisstraf boven het hoofd hing voor iets wat hij niet gedaan heeft. Laat ik nog maar eens herhalen wat ik zei tegen de jury, tijdens de rechtszaak, bij mijn veroordeling, tijdens de hoorzitting over mijn vervroegde vrijlating, nadat ik op vrije voeten kwam en wat ik zal blijven herhalen tot ik tussen zes planken lig. Ik heb Desiree Washington niet verkracht. Dat weet ze zelf, dat weet God, en met de gevolgen van haar daden zal ze de rest van haar leven moeten zien te leven.

Don King, mijn promotor, bleef me verzekeren dat ik vrijgesproken zou worden. Hij zei dat hij er achter de schermen aan werkte om de zaak in de doofpot te stoppen. Bovendien had hij Vince Fuller in de arm genomen, de beste advocaat die voor geld te koop was. Vince deed heel toevallig ook Dons belastingzaken. En Don was hem waarschijnlijk nog geld verschuldigd. Maar ik wist van meet af aan dat het recht niet zou zegevieren. Ik stond niet terecht in New York of Los Angeles maar in Indianapolis, van oudsher het bolwerk van de Ku Klux Klan.

De rechter, Patricia Gifford, deed toen ze nog aanklager was verkrachttingszaken en stond te boek als 'de rechter die je de doodstraf oplegt'. Ik werd schuldig bevonden door een jury van zogenaamd gelijkgestemden, van wie er slechts één zwart was. Het andere zwarte jurylid werd door de rechter uit zijn taak ontheven nadat er in het hotel waarin de jury verbleef brand was uitgebroken. Ze gaf hem vrijstelling vanwege zijn geestesgesteldheid. Geestesgesteldheid m'n reet, hij had gewoon geklaagd over het eten.

Maar ik was ervan overtuigd dat het geen gelijkgestemden waren. Ik was de jongste zwaargewicht kampioen ooit. Ik was een gigant, de reïncarnatie van Alexander de Grote. Mijn manier van boksen was onstuimig, mijn verdediging niet te breken en ik was meedogenloos. Het is verbazingwekkend hoe een combinatie van weinig zelfvertrouwen en een enorm ego je ten onrechte kan doen geloven dat je een hele grote bent. Maar na de rechtszaak moest deze vleesgeworden godheid met zijn dikke negerkont naar de rechtbank om zijn veroordeling aan te horen.

Eerst probeerde ik door hogerhand te laten ingrijpen. Calvin, een goede vriend uit Chicago, kende een vrouw die aan hoodoo deed en die me door een spreuk uit te roepen uit de gevangenis zou kunnen houden.

'Je pist in een lege jampot, doet er vijf briefjes van honderd dollar bij, zet de pot vervolgens drie dagen onder je bed om hem daarna naar de vrouw te brengen, die er dan een gebed over uitspreekt,' droeg Calvin me op.

'Dus die helderziende chick haalt die ondergepiste briefjes uit de jampot, spoelt ze af en gaat shoppen. Zou het jou iets kunnen schelen als iemand je een briefje van honderd gaf waar op gepist is?' vroeg ik hem. Ik stond erom bekend dat ik veel geld uitgaf, maar dit ging zelfs mij te ver.

Daarna wilden een paar vrienden me in contact brengen met een voodoopriester. Maar ze kwamen aanzetten met een vent in pak. Hij leek in de verste verte niet op een voodoopriester. Deze mafkees zou gekleed in een dashiki door het moeras moeten rennen. Ik wist dat deze gast me niets te bieden had. Hij had niet eens iets van een rite voorbereid. Hij krabbelde gewoon wat onzin op een papiertje en wilde me iets aansmeren waar ik geen zin in had. Hij wilde dat ik me met een of andere vreemde olie waste en bad en speciaal water dronk. Maar ik

zat verdomme aan de Hennessy. Die ging ik echt niet aanlengen met water.

En dus koos ik voor een Santeropriester die medicijnmanpraktijken uitoefende. Op een avond gingen we met een duif en een ei gewapend naar de rechtbank. Ik gooide het ei op de grond toen de vogel werd losgelaten en riep: ‘We zijn vrij!’ Een paar dagen later ging ik gekleed in mijn krijtstreep naar de rechtszaal.

Nadat de uitspraak werd binnengebracht, moesten mijn advocaten uit mijn naam een memorandum opstellen. Het werd een indrukwekkend document. Dokter Jerome Miller, medisch directeur van het Augustus Institute in Virginia en ’s lands beste arts op het gebied van seksuele misdrijven door volwassenen, had me onderzocht en was tot de conclusie gekomen dat ik ‘een gevoelige en bedachtzame jongeman was en eerder kampte met problemen veroorzaakt door een ontwikkelingsachterstand dan door een pathologische ziekte.’ Hij was ervan overtuigd dat ik met psychotherapie te genezen zou zijn. Zijn conclusie was: ‘Gevangenisstraf vertraagt en hindert dit proces alleen maar. Ik raad dan ook sterk aan om andere afschrikwekkende middelen met meer kans van slagen in te zetten.’ Uiteraard verzuimden de reclaseringsambtenaren deze laatste paragraaf op te nemen in hun slotpleidooi. Wat ze níét achterwege lieten was de mening van de aanklager, die luidde: ‘De aard van het vergrijp en de pleger ervan in acht genomen heeft de voorzitter van de commissie die het onderzoek leidde, een ervaren rechercheur op het gebied van seksuele misdrijven, doen concluderen dat het aannemelijk is dat de verdachte in de toekomst waarschijnlijk in herhaling zal vallen.’

Mijn advocaten hadden een bijlage opgesteld die bestond uit achtenveertig getuigenissen van uiteenlopende mensen als de rector van mijn middelbare school, de maatschappelijk werker uit upstate New York, de weduwe van Sugar Ray Robinson, mijn pleegmoeder Camille, de hypnotherapeut die ik voor het boksen inhuurde en zes ex-vriendinnen (en hun moeders), die stuk voor stuk ontroerende verklaringen schreven over hoe ik me in hun bijzijn als een heer had gedragen. Een van mijn eerste vriendinnetjes uit Catskill schreef aan de rechter: ‘Ik heb drie jaar gewacht voor ik geslachtsgemeenschap wilde met de heer Tyson en hij heeft me niet één keer ergens toe gedwongen. Daarom hou ik van hem. Hij houdt van vrouwen en respecteert hen.’

Don zou Don niet zijn als hij niet zou overdrijven. King had eerwaar-

de William F. Crockett, Imperial First Master van de Ancient Egyptian Arabic Order Nobles Mystic Shrine of North and South America een brief laten schrijven. De eerwaarde schreef: 'Ik verzoek u dringend hem niet op te sluiten. Hoewel ik Mike gedurende het proces niet heb gesproken, is mij ter ore gekomen dat hij niet meer vloekt of ordinare taal bezigt, dagelijks in de Bijbel leest, bidt en traint.' Geen woord van waar natuurlijk. Hij kende me helemaal niet.

En Don zelf had een hartenkreet geschreven aan de rechter. Als je niet beter wist zou je denken dat ik een medicijn tegen kanker had uitgevonden, het Midden-Oosten vrede had laten sluiten en zieke kit-tens had genezen. Hij had het over mijn werk voor Make-a-Wish, een stichting voor zieke kinderen. Hij vertelde rechter Gifford dat we elk jaar veertigduizend kalkoenen kochten voor de minderbedeelden en mensen die niets te eten hadden. Hij vertelde over de ontmoeting met Simon Wiesenthal, die me dusdanig ontroerde dat ik een grote som geld overmaakte voor zijn jacht op nazistische oorlogsmidadigers. Ik denk dat Don over het hoofd zag dat de Ku Klux Klan net zo'n hekel had aan joden als aan zwarten.

Dit ging zo acht pagina's door, Don stak in mooie woorden de lof-trompet over mij. 'Het is hoogst ongebruikelijk voor iemand van zijn leeftijd om zich zo te bekommeren om zijn naasten, en dan ook nog met zo veel overgave en toewijding. Het zijn goddelijke kwaliteiten, edele tekenen van liefde, delen en onbaatzuchtigheid. Hij is een zoon van God: een van de aardigste, gevoeligste, liefhebbendste, liefdevolste en begripvolste mensen die ik in de twintig jaar dat ik met bok-sers werk heb ontmoet.' Shit, ze hadden beter Don het slotpleidooi kunnen laten houden in plaats van mijn advocaten. Maar John Solberg, ver-antwoordelijk voor de pr van Don, kwam in zijn brief aan de rechter meteen ter zake. 'Mike Tyson is geen hufter,' schreef hij.

Misschien niet, maar een arrogante zak was ik wel. Ik gedroeg me zó arrogant tijdens het proces dat ik het wel kon vergeten dat ik gematst zou worden. Zelfs met dit zwaard boven mijn hoofd wist ik niet wat nederigheid was. Alles wat iedereen over me geschreven had in het ver-slag – geld en kalkoenen doneren aan minderbedeelden, voor mensen zorgen, een oogje in het zeil houden bij zieken – deed ik omdat ik graag nederig wilde zijn, en niet omdat ik het wás. Ik wilde zo graag nederig zijn, maar was het verre van.

En dus verschenen we, gewapend met alle getuigschriften over mijn

karakter, op 26 maart 1992 voor rechter Patricia Gifford om mijn veroordeling aan te horen. Er werden getuigen gehoord en Vince Muller riep als eerste Lloyd Bridges op, uitvoerend directeur van het Riverside Residential Center in Indianapolis. Mijn advocaten pleitten ervoor dat ik in plaats van naar de gevangenis naar een rehabilitatiecentrum zou gaan, waar ik therapie zou krijgen en me dienstbaar moest maken voor de samenleving. Bridges, een tot priester gewijde predikant, werkte voor zo'n instelling en hij getuigde dat ik hier uitstekend geschikt voor zou zijn.

Maar de assistent van de aanklager liet Bridges opbiechten dat er de laatste tijd vier mensen ontsnapt waren uit zijn rehabilitatiecentrum. En toen ze hem ook nog lieten toegeven dat ik hem thuis over de vloer had gehad en zijn vliegticket had betaald, kon ik het rehabilitatiecentrum wel op mijn buik schrijven. Ik kon niet meer doen dan afwachten hoe lang 'de rechter die je de doodstraf oplegt' me achter de tralies zou laten verdwijnen.

Fuller, m'n advocaat, liep in de richting van de beklagdenbank. Hij moest nu laten zien wat hij waard was. Maar hij kraamde alleen onzin uit. 'Tyson kwam hier binnen met een zware last op zijn schouders. De pers schildert hem af als slechterik. Er gaat geen dag voorbij of ze wrijven hem onder zijn neus wat hij allemaal verkeerd doet. Zo ken ik Tyson niet. Ik ken hem als een gevoelige, attente, lieve man. In de boksring mag hij dan afschrikwekkend zijn, zodra hij eruit stapt is dat verdwenen.' Het kwam niet in de buurt van Kings overdreven bewoordingen, maar ik was er wel blij mee. Alleen had Fuller me tijdens het hele proces afgeschilderd als een wild beest, een ruwe bolster die alleen uit was op seksuele bevrediging.

Nu sloeg hij een andere toon aan en weidde hij uit over mijn armoe-dige jeugd en vertelde hoe de legendarische bokstrainer Cus D'Amato me onder zijn hoede had genomen.

'Het is eigenlijk best treurig,' zei hij monotoon. 'D'Amato had alleen oog voor het boksen. De mens Tyson was onderschikt aan Cus D'Amato's wens de bokser Tyson heel groot te maken.' Camille, die jarenlang Cus' partner was geweest, ontstak in woede toen ze dit hoorde. Het was alsof Fuller over het graf van mijn mentor Cus stond te pissen. Fuller wist niet van ophouden en was net zo onsamenvattend als altijd.

Nu was het mijn beurt om het hof toe te spreken. Ik stond op en ging achter de verhoging staan. Ik had me niet echt goed voorbereid en had niets opgeschreven. Ik stond daar met het vel papier van die

voodoo priester in mijn hand. Een ding wist ik zeker – ik ging echt mijn excuses niet aanbieden voor wat er die nacht in die hotelkamer was gebeurd. Ik bood de pers mijn verontschuldigen aan, de rechtbank, en de overige deelnemers aan de Miss Black America verkiezing, waar ik Desiree had ontmoet, maar ik zei geen sorry voor wat er in de hotelkamer was voorgevallen.

‘Ik gedroeg me behoorlijk onbeschoft. Dat ben ik met u eens. Ik heb niemand verkracht. Ik heb het ook niet geprobeerd. Het spijt me.’ Daarna keek ik naar de aanklager, Greg Garrison, of liever gezegd vervolger.

‘Mijn privéleven is naar de klote. Ik ben beschadigd. Het is net een boze droom. Ik sta hier niet om u om genade te smeken. Ik ga uit van het ergste. Ik ben aan de schandpaal genageld. Ik ben wereldwijd te kakken gezet. Ik ben publiekelijk vernederd. Maar ik ben blij met de steun die ik gekregen heb. Ik ben bereid de straf te aanvaarden die u me oplegt.’

Ik ging weer zitten en de rechter vroeg me het een en ander over het feit dat ik een rolmodel was voor de jeugd. ‘Ik heb nooit geleerd hoe ik met het sterrendom moest omgaan. Ik zeg niet tegen die kids dat ze zich als Mike Tyson moeten gedragen. Hun ouders zouden hun het goede voorbeeld moeten geven.’

Nu was het woord aan de aanklager. Niet de ultraconservatieve Garrison, die me tijdens de hele rechtszaak al dwarsgezet had, kwam naar voren, maar Jeffrey A. Modisett, zijn baas en aanklager van Marion County. Hij fulmineerde tien minuten dat beroemde, rijke mannen geen voorkeursbehandeling mogen krijgen. Daarna las hij een brief voor van Desiree Washington. ‘19 juli 1991 werd ik vroeg in de ochtend zowel lichamelijk als geestelijk aangevallen. Ik werd hierbij tot in het diepst van mijn ziel gekrenkt. Ik ben niet langer een achttienjarig meisje maar een lege, kille huls. Ik heb geen idee hoe mijn toekomst eruit zal zien. Ik weet alleen dat sinds de verkrachting mijn vertrouwen in anderen geschaad is, ik bijna nooit meer plezier heb en ik grote moeite heb om weer de oude Desiree Washington te worden die me op 19 juli 1991 ontnomen is. Op de momenten dat ik boos was vanwege de pijn die mijn aanvallers me gedaan heeft, gaf God me de wijsheid in te zien dat hij geestesziek was. Hoewel ik soms moet huilen als ik de pijn in mijn eigen ogen zie, heb ik ook medelijden met mijn verkrachter. Ik zou niets liever willen dan dat hij gerehabiliteerd wordt.’

Modisett legde de brief weg. ‘Tyson wil het nog steeds niet begrijpen.

De hele wereld kijkt toe of er gerechtigheid bestaat. Het is aan hem om toe te geven dat hij een probleemgeval is. Genees deze zieke man. Mike Tyson, verkrachter, moet achter de tralies verdwijnen.' Vervolgens stelde hij voor om me tien jaar op te sluiten.

Daarna nam Jim Voyles namens mij het woord. Voyles was een plaatselijke advocaat die Fuller in de arm had genomen om op te treden als adviseur. Het was een geweldige vent, enorm begaan en grappig. Hij was de enige advocaat uit mijn team met wie ik iets had. Bovendien was hij bevriend met rechter Gifford, nuchter en een type dat bij de jury in de smaak viel. 'Laten we met hem in zee gaan,' zei ik aan het begin van mijn proces tegen Don. Voyles had veel voor me kunnen betekenen, maar Don en Fuller gaven hem daar de kans niet toe. Hij mocht van hen niets doen. Ze maakten hem monddood. Jim baalde hier ook van. Tegenover een vriend omschreef hij zijn rol als 's werelds best betaalde koffiehaler'. Maar nu mocht hij eindelijk het woord voeren. Hij sprak vol vuur over rehabilitatie in plaats van gevangenisstraf, maar het was tegen dovemansoren. Gifford was klaar om het vonnis uit te spreken.

Ze begon met me te complimenteren met mijn liefdadigheidswerk, de manier waarop ik met kinderen omga en mijn geld uitgeef aan hen die het nodig hebben. Maar vervolgens ging ze tekeer over hoe walgelijk ze het vond als een man zijn afspraakje verkrachtte. 'Het impliceert dat je je gang kunt gaan als je een vrouw kent of verkering met haar hebt. Verkrachting wordt heel nauwkeurig omschreven in de wet. Of je het slachtoffer kent doet er helemaal niet toe. Het blijft verkrachting.'

Mijn gedachten dwaalden af tijdens deze preek. Het ging helemaal niet over mij. Ik wilde geen verkering met Desiree, maar om met komiek Bill Bellamy te spreken: ik wilde gewoon met haar naar bed. Niet meer en niet minder. Maar toen luisterde ik opeens weer.

'Ik vrees dat hij, gezien zijn gedrag, in herhaling zal vallen,' zei de rechter en ze keek me aan. 'U bent nog nooit eerder veroordeeld. U kreeg alles op een presenteerblaadje aangeboden maar bent de fout ingegaan.' Ze zweeg even.

'Op grond van de eerste aanklacht veroordeel ik u tot tien jaar gevangenisstraf.'

'Kutwijf,' zei ik binnensmonds. Ik was als verdoofd. Dat ging over de verkrachting. Had ik nou toch maar dat voodoowater gedronken, dacht ik bij mezelf.

‘Op grond van de tweede aanklacht veroordeel ik u tot tien jaar gevangenisstraf.’ Don King en mijn vrienden in het publiek schrokken hoorbaar. Tien jaar voor het gebruik van mijn vingers. Vijf jaar per vinger. ‘Op grond van de derde aanklacht veroordeel ik u eveneens tot tien jaar cel.’ Dat was voor het gebruik van mijn tong. Gedurende twintig minuten. Dat was waarschijnlijk een wereldrecord, de langste cunilingus ooit tijdens een verkrachting.

‘Deze vonnissen gaan gelijktijdig in,’ ging ze verder. ‘Ik geef u de maximale boete van dertigduizend dollar. U krijgt vier jaar voorwaardelijk. Gedurende deze periode ondergaat u psychoanalyse van dokter Jerome Miller en verricht u honderd uren vrijwilligerswerk in een jeugdgevangenis.’

Fuller sprong op en wierp tegen dat ik op borgtocht vrij zou moeten komen terwijl Alan Dershowitz, beroemd strafpleiter, mijn beroep voorbereidde. Dershowitz was aanwezig in de rechtszaal om het vonnis aan te horen. Nadat Fuller zijn pleidooi had gehouden, nam de ultraconservatieve Garrison het woord. Achteraf vond bijna iedereen dat ik het slachtoffer was van racisme. Maar volgens mij stonden Modisett en Garrison daar alleen ter meerdere eer en glorie van zichzelf. De uitspraak interesseerde hen niet zo veel; het ging er hen alleen om dat ze hun naam in de krant zagen staan en ze interessant gevonden werden.

En dus stond Garrison op en beweerde dat ik ‘een gewelddadige verkrachter was die waarschijnlijk in herhaling zou vallen. Als je de verdachte niet opsluit, geef je aan het geen ernstig misdrijf te vinden, ondermijn je het rechtssysteem, stel je andere onschuldige mensen bloot aan gevaar en sta je een schuldige toe op oude voet verder te gaan.’

Rechter Gifford was het met hem eens. Geen borgtocht. Ik kon meteen door naar de gevangenis. Net toen Gifford wilde gaan afsluiten ontstond er commotie in de rechtszaal. Dershowitz was opgesprongen, had zijn aktetas gepakt en liep luidruchtig naar buiten, ondertussen mompelend dat hij ervoor zou zorgen dat het recht zou zegevieren. Er ontstond enige verwarring, maar daarna gaf de rechter een tik met haar hamer. En dat was dat. De sheriff nam me in hechtenis. Ik stond op, deed mijn horloge en riem af en gaf ze, samen met mijn portefeuille, aan Fuller. Twee vriendinnen van me op de eerste rij van de tribune snikten ontroostbaar. ‘We houden van je, Mike,’ snotterden ze. Camille stond op en kwam op de beklagdenbank af lopen. We omarmden el-

kaar bij wijze van afscheid. Daarna werden Jim Voyles en ik door de achterdeur naar buiten geleid door de sheriff.

Ze namen me mee naar beneden, waar ik werd ingeschreven. Ik werd gefouilleerd, mijn vingerafdrukken werden genomen en in bewaring genomen. Buiten zag het zwart van de journalisten, ze stonden om de auto die mij naar de gevangenis zou afvoeren.

‘Niet vergeten om je jas over je handboeien te leggen,’ waarschuwde Voyles me. Was hij wel helemaal lekker? Langzaam maakte het verdoofde gevoel plaats voor woede. Moest ik me schamen omdat ik geboeid was? Ik was er juist trots op! Als ik ze zou verbergen zou ik een mietje zijn. Jim dacht dat ik me niet zou schamen als ik mijn handboeien aan het zicht onttrok, maar dat sloeg nergens op. Ik moest ze juist aan iedereen laten zien. En als je dat niet begreep kon je doodvallen. Ik werd een krijger.

Ik verliet de rechtbank op weg naar de auto met opgeheven vuisten. Ik grijnsde alsof ik zo wilde zeggen: ‘Het is toch niet te geloven?’ Die foto haalde wereldwijd alle voorpagina’s. Ik stapte in de politiewagen en Jim wurmde zich naast me op de achterbank.

‘Wij samen tegen de rest van de wereld,’ grapte ik.

Ze namen ons mee naar een diagnostisch centrum waar vastgesteld werd hoe streng de gevangenis moest zijn waarin ik werd ondergebracht. Ze kleedden me helemaal uit, lieten me voorover bukken en onderzochten al mijn lichaamsopeningen. Daarna overhandigden ze me iets wat moest doorgaan voor een pyjama en een paar pantoffels. Ze stuurden me naar het Indiana Youth Center in Plainfield, een inrichting voor middelzwaar gestraften. Tegen de tijd dat we daar aankwamen, werd ik verteerd door woede. Ik zou die klootzakken weleens laten zien hoe je je straf uitzat. Op mijn manier. Grappig, maar het duurde heel lang voor ik besepte dat dat blonde vrouwtje dat me naar de gevangenis had gestuurd mijn leven best weleens gered zou kunnen hebben.

1

We hadden ruzie met een stel gozers dat zichzelf de Puma Boys noemde. Het was 1976 en ik woonde in Brownsville in Brooklyn, en deze gasten woonden bij mij in de buurt. Toentertijd hoorde ik bij een groepje uit Rutland Road, The Cats genaamd, een clubje jongens oorspronkelijk uit de Caraïben die nu in het nabijgelegen Crown Heights woonden. We waren inbrekers en sommigen van onze gangstervriendjes hadden ruzie met de Puma Boys en dus waren we op weg naar het park om hen bij te staan. Normaal gesproken gebruikten we geen wapens, maar dit waren onze vrienden en dus stalen we het een en ander: wat pistolen, een .357 Magnum en een lange M1 met een bajonet, afkomstig uit de Eerste Wereldoorlog. Je vond van alles tijdens een inbraak.

We liepen dus gewapend over straat en niemand die ons tegenhield, de politie was in geen velden of wegen te bekennen. We hadden geen tas voor het lange geweer, en dus droegen we het om beurten.

‘Yo, daar heb je ’m!’ zei mijn vriend Ron. ‘De gast met de rode Puma’s en de rode nepbontkraag.’ Ron had de gozer gezien naar wie we op zoek waren. We zetten het op een rennen, en de mensen in het park weken uiteen zoals Mozes met de Rode Zee had gedaan. Dat was maar goed ook, want opeens opende een van mijn vrienden het vuur. Iedereen vluchtte weg toen ze de schoten hoorden.

We bleven lopen, en ik realiseerde me dat een paar Puma Boys dekking hadden gezocht tussen de op straat geparkeerde auto’s. Ik droeg de M1 en toen ik me razendsnel omdraaide zag ik een dikke gozer die zijn pistool op me richtte.

‘Wat doe jij hier?’ zei hij tegen me. Het was mijn oudere broer, Rodney. ‘Opsodemieten, en vlug een beetje.’

Ik liep verder, het park uit en naar huis. Ik was tien jaar oud.

Ik beweer vaak dat ik de rotte appel van het gezin was, maar nu ik erover nadenk, was ik het grootste gedeelte van mijn jeugd een volgzaam kind. Ik ben geboren in het Cumberland ziekenhuis in Fort Greene in Brooklyn, New York, op 30 juni 1966. In mijn vroegste herinneringen lig ik in het ziekenhuis – ik had altijd last van mijn longen. Ik heb een keer, om aandacht te trekken, een klein beetje gootsteenstopper doorgeslikt. Ik werd als een speer naar het ziekenhuis afgevoerd. Ik herinner me dat ik toen een speelgoedgeweer kreeg van mijn peetmoeder, maar volgens mij ging dat toen meteen kapot.

Ik weet niet veel van mijn familiegeschiedenis. Mijn moeder, Lorna Mae, was New Yorkse, maar geboren in het zuiden, in Virginia. Mijn broer is ooit op bezoek geweest in de streek waar ze opgroeide en hij zei dat het een en al woonwagenkamp was. Ik ben dus een ‘kampnigga’. Oma Bertha en mijn oudtante werkten in de jaren dertig voor een blanke vrouw toen de meeste blanken geen zwart personeel wilden, en Bertha en haar zus waren zó dankbaar dat ze hun dochters allebei Lorna noemden, naar die vrouw. Bertha gebruikte het geld dat ze verdiende om haar kinderen te laten studeren.

Ik heb dat agressieve denk ik van mijn oma. Mijn moeders nichtje Lorna vertelde me ooit dat de man van het gezin waar Bertha werkte zijn vrouw voortdurend sloeg, en dat beviel Bertha niet. En ze was geen kleine vrouw.

‘Blijf met je fikken van haar af,’ zei ze tegen hem.

Hij dacht dat ze een grapje maakte, en ze haalde uit en sloeg hem achterover. Toen hij haar de volgende dag zag, zei hij: ‘Hoe gaat het met u, mevrouw Price?’ Hij heeft zijn vrouw niet meer geslagen en werd een ander mens.

Iedereen mocht mijn moeder. Toen ik werd geboren werkte ze als gevangenisbewaarder in de vrouwengevangenis van Manhattan, maar volgde een opleiding voor lerares. Ze zat in het derde jaar toen ze mijn vader leerde kennen. Hij werd ziek en dus moest ze met school stoppen om voor hem te zorgen. Voor iemand met zo’n goede opleiding had ze niet echt een fijne neus voor mannen.

Ik weet niet veel over mijn vaders familie. Sterker nog, ik kende mijn vader eigenlijk niet eens. De man over wie althans gezegd wordt dat het mijn vader is. Volgens mijn geboorteakte heet mijn vader Percel Tyson. Jammer dat mijn broer, zus en ikzelf hem nooit gezien hebben.

Ons werd verteld dat onze biologische vader Jimmy ‘Curlee’ Kirk-

patrick Jr. heet. Maar hij was er niet of nauwelijks. Later hoorde ik dat Curlee pooier was en dat hij vrouwen afperste. Toen begon hij zich opeens diaken van de kerk te noemen. Als ik iemand zichzelf 'geestelijke' hoor noemen, maak ik er in mijn hoofd altijd geestelijke-schuine streep-pooier van. Als je erover nadenkt hebben geestelijken ook wel iets weg van een pooier. Ze laten in de kerk iedereen naar hun pijpen dansen. Daarom zeg ik altijd: 'Tuurlijk, bisschop-schuine streep-pooier', en 'Dominee Ike-schuine streep-pooier'.

Curlee kwam zo af en toe bij ons langs. Mijn moeder en hij spraken nooit met elkaar, hij toeterde als hij voor de deur stond en dan gingen wij naar buiten. We stapten vervolgens met z'n allen in zijn Cadillac en wij dachten dat we naar Coney Island of Brighton Beach gingen, maar hij reed dan gewoon even rond, parkeerde weer bij ons voor de deur, gaf ons wat geld en mijn zus een kus en mijn broer en mij een hand en daar bleef het bij. Dan zagen we hem weer een jaar niet.

De eerste buurt waar ik woonde was Bed-Stuy in Brooklyn. Het was toen nog een nette arbeidersbuurt. Iedereen kende elkaar. Het was een gewone, maar geen rustige buurt. Iedere vrijdag en zaterdag was het net Las Vegas bij ons thuis. Mijn moeder organiseerde dan kaartavondjes en nodigde al haar vriendinnen uit, die bijna allemaal in de prostitutie zaten. Ze stuurde haar vriendje Eddie eropuit om een krat drank te halen die ze aanlegden met water en per shot verkochten. Elk vierde potje moest de winnaar de winst in een schaal gooien zodat mijn moeder er ook iets aan verdiende. Ze maakte chicken wings. Mijn broer herinnert zich dat er behalve hoeren ook gangsters en rechercheurs over de vloer kwamen. Het hele gamma was er.

Als mijn moeder geld had, smeed ze het over de balk. Ze hielp alles en iedereen en er waren altijd vriendinnen en mannen over de vloer. Er werd gezopen, gezopen en nog eens gezopen. Ze rookte zelf geen marihuana maar haar vrienden wel, en dus voorzag ze hen ervan. Zelf rookte ze sigaretten, extra lange, van het merk Kool. Mijn moeders vriendinnen waren prostituees of op z'n minst vrouwen die voor geld met mannen naar bed gingen. En niet van hoogstaand niveau. Ze zetten hun kinderen bij ons af alvorens naar hun mannen te gaan. Als ze de kinderen weer kwamen ophalen, hadden ze soms bloed aan hun kleren, die mijn moeder dan schoonmaakte. Ik kwam op een dag thuis en trof er een blanke baby aan. Wat gaan we nou beleven, dacht ik. Maar zo was mijn leven toen gewoon.

Mijn broer Rodney was vijf jaar ouder dan ik dus we hadden niet veel gemeen. Hij is nogal vreemd. We zijn een stel zwarten uit het getto maar hij gedroeg zich als een wetenschapper – hij was altijd aan het experimenteren met reageerbuisjes. Hij spaarde zelfs munten. Ik had zoiets van dat dat iets voor blanken was.

Hij ging ooit naar het laboratorium van het Pratt Institute, een universiteit bij ons in de buurt, om wat spullen te halen om mee te experimenteren. Toen hij een paar dagen later even weg was, glipte ik zijn kamer binnen en goot water bij de reageerbuisjes waardoor ik het raam opblies en er brand uitbrak in zijn kamer. Hij heeft daarna een slot op zijn deur gezet.

We hadden vaak ruzie, maar als broers. Behalve die keer toen ik hem met een scheermes sneed. Hij had me om wat voor reden dan ook in elkaar geslagen en was toen gaan slapen. Mijn zus Denise en ik zaten een of andere doktersserie te kijken waarin iemand geopereerd werd. ‘Dat kunnen wij ook en dan is Rodney de patiënt. Ik ben de dokter, jij de verpleegkundige,’ zei ik. We rolden zijn mouw op en gingen aan het werk op zijn rechterarm. ‘Scalpel,’ zei ik, en mijn zus overhandigde me een scheermes. Ik sneed hem ermee en het bloedde een beetje. ‘Ga alcohol halen, zuster,’ zei ik, en ze gaf me een fles aan die ik over zijn wonden goot. Hij werd moord en brand schreeuwend wakker en achtervolgde ons door het hele huis. Ik verschool me achter mijn moeder. Hij heeft er nog steeds littekens van. Ooit liepen mijn broer en ik over Atlantic Avenue en zei hij: ‘Laten we naar de donutfabriek gaan.’ Hij had er al eerder donuts gestolen en ik denk dat hij wilde bewijzen dat hij het nog een keer kon. Dus we liepen erheen en zagen het hek openstaan. Hij liep naar binnen en stal een paar dozen donuts, maar er gebeurde iets waardoor het hek dichtging en er beveiliging op hem afkwam. Hij gaf me de donuts en ik rende ermee naar huis. Mijn zus en ik zaten ze op het stoepje voor ons huis naar binnen te proppen en onze gezichten waren helemaal wit van de poedersuiker. Onze moeder stond naast ons met de buurvrouw te praten.

‘Mijn zoon heeft de toelatingstest voor Brooklyn Tech gehaald,’ schepte ze op tegen haar vriendin. ‘Hij is zo’n goede leerling; de beste uit zijn klas.’

Op dat moment kwam er een politiewagen voorrijden waar Rodney in zat. Ze wilden hem thuis afzetten, maar hij hoorde mijn moeder opscheppen over hoe goed hij wel niet was en dus zei hij tegen de politie

dat ze moesten doorrijden. Ze brachten hem naar Spofford, een jeugd-gevangenis. Mijn zus en ik aten met smaak de rest van de donuts op.

Ik bracht de meeste tijd door met mijn zus Denise. Ze was twee jaar ouder en de hele buurt mocht haar graag. Als ze je mocht dan had je een goeie aan haar. Maar mocht ze je niet, dan kon je beter uit haar buurt blijven. We maakten zandtaartjes, keken worstel- en karatefilms en deden boodschappen met onze moeder. We hadden een fijn leven, maar toen ik zeven jaar was, werd mijn wereld op z'n kop gezet.

Het was crisis; mijn moeder raakte haar baan kwijt en we werden uit ons appartement in Bed-Stuy gezet. We kwamen net als onze meubels op straat te staan. Wij moesten er met zijn drieën op gaan zitten om ze in de gaten te houden zodat ze niet gejat werden en mijn moeder op zoek kon naar een nieuw onderkomen. Terwijl ik daar zat kwamen er een paar kinderen uit de buurt vragen waarom ik daar zat. We maakten hun wijs dat we gingen verhuizen. Toen de burens ons daar zo zagen zitten kwamen ze eten brengen.

We kwamen in Brownsville terecht. Wat een verschil. De mensen waren er luidruchtiger, agressiever. Het was een vreselijke, keiharde en afschuwelijke buurt. Mijn moeder was zulke agressieve zwarten niet gewend en ze leek geïntimideerd, net als mijn broer, zus en ik. Iedereen gedroeg zich vijandig, het was nooit eens normaal. Er reed altijd politie met gillende sirenes voorbij, ambulances reden af en aan, er werd veelvuldig geschoten en met messen gestoken en er werden winkelruiten ingegooid. Op een dag werden mijn broer en ik zelfs voor de deur beroofd. Het leek wel een film van Edward G. Robinson. Als we het zagen zeiden we tegen elkaar dat zulke dingen dus ook in het echt gebeurden.

De buurt was ook een broeinest van wellust. De meeste mensen leken weinig remmingen te hebben. Het was heel normaal om iemand op straat 'zuig me af' of 'bef me' te horen zeggen. Het was een andere omgeving dan waar we eerst woonden. Op een dag trok iemand me een leegstaand gebouw in en probeerde me te molesteren. Ik voelde me er nooit echt veilig. Na een tijdje waren we zelfs thuis niet meer veilig. Mijn moeder stopte met het geven van haar feestjes toen we naar Brownsville verhuisden. Ze had er wel een paar vrienden, maar was lang niet zo populair als in Bed-Stuy. En dus begon ze te drinken. Ze ging nooit meer werken, en ik weet nog goed hoe we uren bij welzijnszorg in de rij stonden en als we dan eindelijk aan de beurt waren was het vijf uur en gingen ze gewoon dicht, als in een scène uit een film.

Ook in Brownsville werden we om de haverklap uit huis gezet. Zo nu en dan vonden we fatsoenlijke woonruimte, of konden we bij vrienden of mijn moeders vriendje van dat moment logeren. Maar we gingen er steeds verder op achteruit – we gingen van gewoon arm naar heel erg fucking arm. Uiteindelijk woonden we in onbewoonbaar verklaarde huizen zonder verwarming, water, en soms ook zonder elektriciteit. 's Winters sliepen we met z'n vieren in één bed om warm te blijven. We woonden er dan tot we er weer uit gegooid werden. Mijn moeder deed er alles aan om ons een dak boven het hoofd te geven. Dat hield vaak in dat ze naar bed moest met iemand voor wie ze niets voelde. Maar ze moest wel.

Ze wilde niet dat we in een daklozencentrum terecht kwamen, en dus verhuisden we van het ene leegstaande gebouw naar het andere. Dat was behoorlijk traumatisch, maar wat deed je eraan? Een van mijn eigenschappen die ik echt haat en die ik van mijn moeder heb geleerd, is dat je nou eenmaal alles doet om te overleven.

Een van de eerste dingen die ik me herinner is het beeld van maatschappelijk werkers die onder het bed keken op zoek naar mannen. 's Zomers gingen we gratis ontbijt en lunch halen. Ik zei dan dat ik negen broers en zussen had, zodat ze me wat meer meegaven. Het voelde alsof ik ten strijde trok en een bonus kreeg. Ik was zo trots dat ik genoeg had voor iedereen. Dat geloof je toch niet? Als ik de koelkast openmaakte zag ik het broodje worst, de sinaasappel en het pakje melk staan. Maal twintig. Dan nodigde ik vrienden uit. 'Heb je honger, bro? Wil je iets eten? We hebben hier genoeg.' We deden alsof we er hard voor hadden moeten werken. Het was gratis.

Ik was een moederskindje. Ik sliep altijd bij haar. Mijn broer en zus hadden een eigen kamer, maar ik sliep tot mijn vijftiende bij mijn moeder. Ze had ooit seks met een man terwijl ik ernaast lag. Ze dacht waarschijnlijk dat ik sliep. Ik weet zeker dat het iets met me deed, maar het was nou eenmaal niet anders. Ik werd naar de bank verbannen toen haar vriendje Eddie Gillison in beeld kwam. Ze hadden een slechte verhouding. Ik denk dat dit van invloed is geweest op mijn eigen relaties. Ze dronken, maakten ruzie, neukten, gingen uit elkaar, dronken, maakten ruzie en neukten weer. Ze hielden echt van elkaar, ook al zou je dat niet zeggen.

Eddie was een klein, gedrongen mannetje uit South Carolina die in een fabriek werkte waar industriële wasmachines werden gemaakt. Hij

maakte zijn school niet af, en tegen de tijd dat mijn broer en zus naar de vierde gingen, kon hij hen al niet meer helpen met hun huiswerk. Eddie had de touwtjes graag in handen, maar mijn moeder ook, en dus brak geregeld de pleuris uit. Ze hadden altijd wel ergens ruzie over, en als de politie dan kwam werd tegen mij gezegd dat ik maar even een blokje om moest gaan. Soms werden we allemaal bij de ruzie betrokken. Ooit hadden mijn moeder en Eddie heel erge ruzie waarbij klappen werden uitgedeeld. Ik sprong tussenbeide in een poging mijn moeder te beschermen en toen ik hem wilde tegenhouden stompte hij me in mijn maag en ging ik tegen de vlakte. Ik had toen zoiets van Jezus man, doe normaal! Ik was nog maar een kind! Maar in die tijd was een kind slaan de normaalste zaak van de wereld. Het kon niemand iets schelen. Tegenwoordig draai je er de bak voor in.

Mijn moeder en Eddie maakten overal ruzie om – andere mannen of vrouwen, geld, wie de baas was. Eddie was geen lieverdje. Als mijn moeder vriendinnen over de vloer had en ze dronken in slaap viel, neukte hij hen. En daar kregen ze dan ruzie om. Soms ging het er echt wreed aan toe met wapens en veel gevloek. ‘Fuck you, motherfucker’ en ‘Vuile nikker, zuig m’n ...’ Wij riepen dan: ‘Nee, mama, niet doen!’ Eén keer, toen ik zeven was, hadden ze ruzie en sloeg Eddie haar gouden kroon uit haar mond. Mijn moeder zette een ketel water op. Ze droeg ons op om onder de quilt te kruipen, maar ik zat zó gebiologeerd naar het worstelen te kijken dat ik haar niet hoorde. Mijn moeder was gehaaïd, ze liep langs zonder dat er iets gebeurde en toen ze de kamer weer in kwam waren mijn broer en zus er klaar voor en lagen ze onder de quilt. Eddie zat naast me, en voor ik het wist hoorde ik een doffe klap en had ze hem een hengst voor zijn kop gegeven met de ketel vol kokend water. Het spetterde een beetje op mij. Het voelde loodzwaar.

‘Aaaaaaargh!’ brulde Eddie, en hij rende de gang in. Ik rende achter hem aan. Hij draaide zich om en pakte me beet. ‘Ach lieverd, heeft die kut jou ook geraakt?’ zei hij. ‘Ja, die kut heeft me geraakt, au, au, au!’ We brachten hem terug naar de kamer en trokken zijn shirt uit. Zijn nek, rug en één kant van zijn gezicht zaten onder de blaarachtige bultjes. Hij leek wel een reptiel. Dus zetten we hem op de grond voor de kleine airconditioner in het raam. Mijn zus ging naast hem zitten. Ze pakte een aansteker en met een naald steriliseerde ze de blaren, een voor een. Mijn zus en ik huilden allebei, en ik gaf hem een kwartje om hem op te vrolijkken.

Als ik erover nadenk vond ik mijn moeder in de meeste situaties het slachtoffer, Eddie sloeg haar. De vrouwenbeweging vond haar reactie waarschijnlijk geweldig, maar ik dacht: hoe kun je dat nou doen? Hij is je vriendje. Ik besepte dat mijn moeder geen moeder Teresa was. Ze deed hem de vreselijkste dingen aan en toch bleef hij bij haar. Sterker nog, hij ging drank voor haar halen toen ze hem had verbrand. Hij beloonde haar ervoor. Vind je het gek dat ik seksueel verknipt was?

Zo groeide ik dus op. Tussen verliefde mensen die elkaar de hersens inslaan en bijna doodbloeden. Die van elkaar houden maar elkaar wel neersteken. Jezus, ik was doodsbang van mijn eigen familie. Ik groeide op tussen sterke vrouwen, vrouwen die met mannen vechten. Ik vond vechtende vrouwen dus helemaal niet vreemd; de vrouwen die ik kende zouden je vermoorden als het moest. Je moest ze wel van je af slaan, anders kreeg je een mes tussen je ribben of schoten ze je neer. Of anders werd je wel misbruikt door hun vriendjes, die jou als tuig zagen.

Ik was thuis bang, maar ook op straat. Ik zat inmiddels op een openbare school en het was er vreselijk. Ik was een mollig kind, op het verwijfde af verlegen en ik sliste. Ik werd 'kleine homo' genoemd omdat ik altijd aan de rokken van mijn zus hing, maar dat deed ik omdat mijn moeder had gezegd dat ik bij Denise in de buurt moest blijven omdat ze ouder was dan ik en zij me in de gaten moest houden. Ze noemden me ook 'vuile vieskees' of 'viezerik' omdat ik nog nooit van hygiëne gehoord had. We hadden geen warm water in de douche, en als het gas was afgesloten konden we ook geen water koken. Mijn moeder had me wel geleerd hoe ik me moest wassen, maar ik bakte er weinig van. Meestal waste ze me met zeep en een pan warm water. Maar als kind zal hygiëne je worst wezen. Uiteindelijk leerde ik het van de oudere kinderen op straat. Ze lieten me kennismaken met Brut, Paco Rabanne en Pierre Cardin.

Het schoolgebouw was om de hoek, maar soms lag mijn moeder op de bank, nog stomdronken van de avond ervoor, en bracht ze me niet weg, zodat ik alleen moest. Dan werd ik geschopt en geslagen. Ze zeiden dan dingen als: 'Sodemieter op, lelijke zwartjoekel.' Ik werd vaak in elkaar geslagen. Als ze me in mijn gezicht sloegen zette ik het op een lopen. Op weg naar school werden we lastiggevallen en als we terug naar huis liepen ook. Met een pistool tegen ons hoofd werden we beroofd van het kleine beetje geld dat we hadden. Dat is erg hoor, in je eigen flatgebouw beroofd worden door kinderen die even oud zijn als jij.

De bril die ik vanaf de eerste klas moest dragen was een keerpunt

in mijn leven. Mijn moeder had mijn ogen laten testen en daar kwam uit dat ik bijziend was en dus een bril moest. Een afschuwelijke bril. Op een dag wilde ik in de lunchpauze naar huis lopen met een paar in aluminium verpakte gehaktballen uit de cafetaria. Er kwam een jongen op me af die zei: 'Hé, heb je geld?' 'Nee,' antwoordde ik. Hij doorzocht mijn zakken, fouilleerde me en wilde mijn gehaktballen afpakken. Ik verzette me en zei: 'Nee, niet doen!' Mijn geld konden die pestkoppen krijgen, maar van mijn eten bleven ze af. Ik stond als een menselijk schild voorovergebogen om mijn gehaktballen te beschermen. En dus begon hij me tegen mijn hoofd te slaan, pakte de bril van mijn hoofd en stopte hem in de benzinetank van een vrachtwagen. Ik rende naar huis, mijn gehaktballen kreeg hij niet te pakken. Ik had die gasten in elkaar moeten slaan, maar ik was bang van ze omdat ze zo brutaal waren dat ik ervan uitging dat ze iets wisten wat ik niet wist. 'Niet doen, laat me met rust, kappen!' zei ik dan. Ik vind mezelf tot op de dag van vandaag laf dat ik me zo heb laten pesten. Weten dat je niets kunt doen is een afschuwelijk gevoel. Dat vergeet je nooit meer. De dag dat die gozer mijn bril afpakte en in die benzinetank stopte, was het einde van mijn officiële scholing. Ik was zeven en heb nooit meer in de schoolbanken gezeten. Vanaf die dag ging ik naar school om te ontbijten en daarna zwierf ik een paar uur over straat. Vervolgens ging ik terug om te lunchen. Als de school uit was, ging ik naar huis. Op een dag in de lente van 1974 kwamen er drie jongens op me af die aan mijn zakken voelden. 'Heb je geld?' vroegen ze. Ik zei van niet. Ze zeiden: 'Het geld dát we vinden, is van ons.' En dus keerden ze mijn zakken binnenstebuiten maar ik had niets bij me. Toen zeiden ze: 'Waar ga je heen? Wil je met ons mee vliegen?'

'Hoe moet dat?' wilde ik weten.

We liepen naar school, waar ze me over het hek lieten klimmen om lege melkkratten hun kant op te gooien. We liepen een stuk en toen zeiden ze dat ik een leeg gebouw in moest lopen.

'Dat lijkt me geen goed plan, jongens,' zei ik aarzelend. Het was drie tegen een. We liepen naar binnen en toen zeiden ze: 'Naar het dak, smurf.' Ik wist niet beter of ze me gingen vermoorden. We klommen naar het dak, waar een doosje stond met een paar duiven erin. De jongens waren een duiventil aan het bouwen. Ik werd hun loopjongen, hun slaafje. Ik ontdekte al snel dat als de vogels uitvlogen, ze meteen op een ander dak weer landden, omdat ze lui waren en niet in goede

conditie verkeerden. Ik moest dan naar beneden lopen, kijken waar ze geland waren, uit zien te vinden hoe ik dat gebouw in kon komen, naar het dak gaan en de vogels opjagen. Ik zat de hele dag achter die beesten aan, maar het was niet erg om te doen. Ik vond de vogels leuk. Ik vond het zelfs leuk om naar de dierenwinkel te gaan om zaad voor ze te kopen. De jongens waren ruige gozers en op de een of andere manier vonden ze me wel een leuk slaafje. Ik was mijn hele leven een buitenbeentje geweest, maar op dat dak voelde ik me thuis. Ik had mijn roeping gevonden, dacht ik.

De volgende ochtend liep ik terug naar het gebouw. Ze zaten op het dak en toen ze me zagen gooiden ze met bakstenen naar me. ‘Hoerjong, wat moet je hier? Je wilt onze vogels stelen, hè?’ zei een van hen. En ik maar denken dat ze me leuk vonden.

‘Nee joh, echt niet,’ zei ik. ‘Ik kwam vragen of jullie nog iets nodig hadden en of ik ze weer mag opjagen.’

‘Serieus?’ zei hij. ‘Kom dan maar hier, smurfje.’ Ze stuurden me op pad voor sigaretten. Het was een stel keiharde gasten, maar ik vond het niet erg om hen te helpen omdat ik in de ban was van de vogels. Het was echt gaaf om een paar honderd duiven te zien cirkelen en vervolgens te zien landen op een dak.

Duivenmelken was populair in Brooklyn. Iedereen, van maffiabaas tot kinderen uit achterstandswijken, hield zich ermee bezig. Het is moeilijk uit te leggen, je raakt eraan verslaafd. Ik leerde hoe ik met de vogels om moest gaan, en wat hun karakters waren. Uiteindelijk was ik er hartstikke goed in en daar was ik best trots op. Iedereen liet zijn duiven tegelijkertijd los, en het was de bedoeling om de duiven van de anderen te vangen. Het leek een beetje op paardenraces. Eenmaal verslaafd kom je er niet meer vanaf. Waar ik sinds die tijd ook woonde, ik heb altijd een duiventil en duiven gehad.

Op een dag waren we op het dak met de duiven bezig toen er een oudere jongen naar ons toe kwam. Hij heette Barkim en was bevriend met de broer van een van de jongens. Toen hij zag dat zijn vriend er niet was, zei hij tegen ons dat we moesten doorgeven dat hij die avond naar een feestje in het buurthuis ging. Het was een soort dansavond, maar dan wat ruiger. Het buurthuis werd voor de gelegenheid zelfs omgedoopt tot The Sagittarius. Je struikelde er over de versierders, sjacheraars, gasten die inbraken pleegden in de wijk, zakkenrolden, en creditcardfraude pleegden.